

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 63/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Tkalcovská 53/9, Liberec, Česká republika, zastúpeného AK Balun s.r.o., Košická 16658/58, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajského súdu v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/48/2024 (predtým vedenom pod sp. zn. 5S/236/2021) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajského súdu v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/48/2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základné právo na informácie podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Správnemu súdu v Bratislave sa **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/48/2024 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **750 eur**, ktoré mu **je** Správny súd v Bratislave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Správny súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 63/2026 z 29. januára 2026 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručenú ústavnému súdu 17. decembra 2025, a to v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy postupom správneho súdu (predtým krajského súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/48/2024 [predtým vedenom pod sp. zn. 5S/236/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“)], pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike. Vo zvyšnej časti namietajúcej porušenie označených základných práv postupom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Svk/19/2022 ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V okolnostiach prejednávanej veci pritom prichádzal do úvahy aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal správne mu súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu od správneho súdu primerané finančné zadosťučinenie 1 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov v platnom znení 7. júla 2020 požiadal Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad verejného zdravotníctva“) o sprístupnenie informácií, ktoré mu aj po opakovaných rozhodnutiach odvolacieho orgánu odmietol poskytnúť a v časti nesprístupnených informácií žiadosť postúpil Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, ktorý ju odmietol. Druhou žiadosťou sa 19. mája 2021 znovu domáhal sprístupnenia posúdenia vplyvu na ochranu osobných údajov aplikácie eKaranténa a aj po odvolaní úrad verejného zdravotníctva vydal totožné rozhodnutie o odmietnutí sprístupnenia informácie. Sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozhodnutiu správnu žalobu, ktorú krajský súd uznesením č. k. 5S/236/2021-45 z 5. októbra 2021 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) pre absenciu vyčerpania opravných prostriedkov odmietol. Na základe kasačnej sťažnosti najvyšší správny súd uznesením sp. zn. 3Svk/19/2022 z 27. februára 2024 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho správneho súdu“) zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, ktorý aj napriek dvom sťažnostiam na prieťahy v konaní vo veci nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa sťažovateľa napadnuté konanie nie je právne ani skutkové zložité, k vzniku prieťahov neprispel a ich existenciu spôsobil najmä postup správneho súdu. Na poklade uvedeného s dôrazom na hodnotu včas poskytnutej informácie a s odkazom na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 518/2021 zo 16. februára 2022 odôvodnil potrebu posúdenia súdnych konaní ako celku, zásah do svojich namietaných práv a nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

4. Predsedníčka správneho súdu odkázala na vyjadrenie sudcu spravodajcu, podľa ktorého k oneskoreniu prejednávania právnej veci sťažovateľa došlo z dôvodu potreby vybavovania staršieho nápadu a prípadov vyššej priority, avšak v súčasnosti sú vykonávané procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu, ktoré vzhľadom na podanie ústavnej sťažnosti predpokladá v druhom štvrtroku

2026. V závere predsedníčka správneho súdu zdôraznila personálnu poddimenzovanosť (z celkového počtu 44 miest sudcov je obsadených len 39 miest, z ktorých 34 je aktívnych, pozn.) a početnosť rozhodovanej agendy správneho súdu, ktorý zo správnych kolégií krajských súdov pri implementácii súdnej mapy prevzal 5 766 nerozhodnutých vecí.

5. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenie správneho súdu sťažovateľovi na repliku, keďže jeho vyjadrenia sú objektívne overiteľné z obsahu zadováženého súdneho spisu, a preto prípadná replika nemá vecný potenciál ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

8. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

9. Z hľadiska povahy veci ústavný súd rezultuje, že napadnuté konanie nie je právne zložité, pretože konania vo veciach slobodného prístupu k informáciám patria do bežnej agendy správnych súdov (III. ÚS 652/2024, I. ÚS 716/2024) a z obsahu súdneho spisu nevyplýva ani skutková náročnosť. Na strane druhej reflektuje procesnú osobitosť právnej veci sťažovateľa, keď uznesením najvyššieho správneho súdu došlo k prelomeniu doktrínálneho uplatňovania zásady subsidiarity správneho súdnictva [§ 7 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP)], čo viedlo k zrušeniu uznesenia krajského súdu o odmietnutí správnej žaloby ako neprípustnej podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, a preto *stricto iure* na ťarchu správneho súdu nepričítal obdobie rozhodovania najvyššieho správneho súdu (m. m. I. ÚS 44/2024, IV. ÚS 690/2025 *a contrario*). V správaní sťažovateľa neboli zistené skutočnosti, ktoré by vplývali na dĺžku napadnutého konania, a to ani pokiaľ ide o modifikácie žaloby, keďže prvú zmenu realizoval ešte v lehote na podanie správnej žaloby ako reakciu na vydanie rozhodnutia žalovaného a druhým doplnením reagoval na uznesenie najvyššieho správneho súdu pri zachovaní totožnosti petitu.

10. Pokiaľ ide o postup správneho súdu (predtým krajského súdu) v napadnutom konaní, bez potreby podrobných analýz jednotlivých úkonov je pre ústavný súd podstatné, že aj keď krajský

súd o správnej žalobe podanej 8. septembra 2021 a jej zmene podanej 4. októbra 2021 rozhodol takmer obratom uznesením krajského súdu č. k. 5S/236/2021-45 z 5. októbra 2021 a súdny spis sa od 31. marca 2022 do 11. apríla 2024 nachádzal na najvyššom správnom súde, po vrátení spisu zostal správny súd absolútne nečinný a po zaslaní doplnenia žaloby žalovanému 12. júla 2024 nevykonal žiadny úkon smerujúci k prejednaniu a rozhodnutiu právnej veci sťažovateľa.

11. Napriek tomu, že doterajšia celková dĺžka konania správneho súdu (predtým krajského súdu) od podania správnej žaloby 8. septembra 2021 a predloženia spisu najvyššiemu správnomu súdu 31. marca 2022 a následne od jeho vrátenia 11. apríla 2024 ku dňu podania ústavnej sťažnosti 17. decembra 2025 predstavuje len približne dva roky a tri mesiace, nie je možné akceptovať, aby bol konajúci súd podstatnú časť namietaného konania bez objektívneho dôvodu nečinný (m. m. I. ÚS 381/2020, IV. ÚS 387/2025), osobitne s akcentom na predmet konania, akým je sprístupnenie informácií.

12. V súvislosti s obranou správneho súdu ústavný súd čiastočne zohľadnil aj jeho enormnú zaťaženosť a personálnu poddimenzovanosť po jeho vzniku hraničiacu so schopnosťou zabezpečiť v relevantnom čase riadny chod správneho súdu [IV. ÚS 471/2012 (ZNaU č. 29/2013), I. ÚS 716/2024], avšak jedným dychom dodáva, že od účastníkov konania obracajúcich sa na všeobecné sudy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu (resp. štátu) spôsobené zlou organizáciou práce či v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdov. Ústavný súd v zmysle už svojej konštantnej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálno-technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti a nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu práv účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľa (m. m. I. ÚS 693/2024, IV. ÚS 564/2024).

13. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu namietaného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy:

14. Sťažovateľ na základe vlastných tvrdení o existencii zbytočných prietahov v napadnutom konaní namieta porušenie základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy.

15. Treba súhlasiť so sťažovateľom, že hodnota informácie je daná včasnosťou jej poskytnutia. Preto aj rozhodnutie štátu, či už prostredníctvom orgánov exekutívy, alebo súdnej moci, musí byť dosiahnuté v čase, v ktorom je hodnota informácie zachovaná. Hodnota práva na informácie však musí byť zohľadnená aj v prístupoch súdnej moci. K tomu v namietanom konaní nedošlo, keďže o podanej správnej žalobe správny súd po zrušení uznesenia krajského súdu najvyšším správnym súdom nerozhodol a sťažovateľ sa tak stále nachádza v dlhodobej právnej neistote o tom, či mu majú byť poskytnuté žiadané informácie. Celkom viac ako štvorročné rozhodovanie o správnej žalobe sťažovateľa od dátumu jej podania, zohľadňujúc osobitne aj konkrétny čas konania pred správnym súdom (bod 11 tohto nálezu, pozn.), nie je ústavne udržateľné, a preto bolo vyslovené aj porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 26 ods. 1 ústavy [III. ÚS 652/2024, I. ÚS 716/2024, I. ÚS 38/2025 (bod 1 výroku nálezu)].

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

16. Keďže v napadnutom konaní nebolo právoplatne rozhodnuté, ústavný súd prikázal správny súd konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

17. Sťažovateľ sa domáha, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 1 500 eur. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť správneho súdu (predtým krajského súdu), berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, majú na pamäti, že cieľom priznania finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 750 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (body 3 a 5 výroku tohto nálezu). Pri rozhodnutí o výške finančného zadosťučinenia prihliadal nielen na celkovú dĺžku konania, absenciu rozhodnutia a správanie sťažovateľa, ale i na význam konania pre jeho osobu. Konanie sa netýkalo jeho majetkového práva, trestného obvinenia alebo správneho postihu, čo z hľadiska stavu právnej neistoty sťažovateľa odôvodňuje zdržanlivejší prístup k priznaniu finančného zadosťučinenia, a to i napriek vysloveniu porušenia práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 38/2025).

VI.

Trovy konania

18. Sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca si náhradu trov konania nevyčíslili, a preto ústavný súd postupoval podľa obsahu súdneho spisu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 251 a nasl. Civilného sporového poriadku) a sťažovateľovi priznal (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov právneho zastúpenia (bod 4 výroku tohto nálezu) za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 371 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 14,84 eur, t. j. spolu 771,68 eur [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Ústavný súd priznanú odmenu podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvýšil o 23 % daň z pridanej hodnoty, t. j. o 177,49 eur, pretože aj keď právny zástupca sťažovateľa sám nepreukázal skutočnosť, že je platiteľom tejto nepriamej dane, ústavný súd vlastnou činnosťou a vo verejnosti dostupnom zozname daňových subjektov registrovaných pre DPH, vedenom finančnou správou Slovenskej republiky, zistil, že právny zástupca sťažovateľa je platiteľom DPH.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu